τυχὴς νὰ μένω κοντά σας καὶ νὰ σᾶς κυττάζω, δεσποινὶς Δώρα.

ΛΩΡΑ. — Μὲ κολακεύετε, κύριε....

ΦΙΝΩ *(ἐκμυστηρευτικά)*. — Σᾶς βεβαιῶ, δεσποινίς, ὅτι μόλις σᾶς ἀντίκρυσα, ἔννοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ, ὅπως ποτέ.

ΛΩΡΑ. — Ἡ γιαγιά μου μοῦ ἔλεγε, ὅτι οἱ Παριζιάνοι εἶνε φιλόφρονες μέχρις ὑπερβολῆς καὶ ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ βασιζόμαστε στὰ λόγια τους. *(σιγά)*. Τί συμπαθητικὸς ποὺ εἶνε !

ΦΙΝΩ *(σιγά)*. — Τί ὠμορφιὰ εἶνε αὐτή, Θεέ μου !... Τί μάτια ! Τί στόμα ! Τί δέρμα ! Κρίμα νὰ εἶνε τόσο δειλή !... *(Δυνατά)*. Δεσποινίς, ἐμεῖς οἱ κάτοικοι τῆς πρωτευούσης δὲν εἴμαστε οὔτε τέρατα, οὔτε δράκοι, ὅπως μᾶς φαντάζεστε.

ΛΩΡΑ. — Ἡ γιαγιά μου μοῦ ἔλεγε νὰ μὴν πιστεύω στὰ κομπλιμέντα.....

ΦΙΝΩ. — Σᾶς μιλῶ σοβαρά, δεσποινίς. Δὲν πίστευα στὸν κεραυνοβόλο ἔρωτα. Μὰ βλέπω, ὅτι ὑπάρχει. Ἂν θέλατε θὰ σᾶς ζητοῦσα ἀπόψε, ναί ἀπόψε, σὲ γάμο, ἀπὸ τὴν θεία σας. Μοῦ ἀρέσετε τρελλά, ἀλλὰ ἔχω ἰδέες πολὺ μοντέρνες. Θὰ ἤθελα ἡ γυναῖκα μου νὰ εἶνε συγχρονισμένη... Νὰ ντύνεται σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία μόδα, νὰ χτενίζεται ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ μόδα, νὰ χορεύῃ καὶ νὰ καπνίζῃ, ἂν τῆς ἀρέσῃ...

ΛΩΡΑ *(μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα)*. — Φυσικά, φυσικά. Ἔχετε δίκηο.

(Μπαίνει ἡ Ἐριέττα μὲ φόρεμα χοροῦ).

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Λοιπόν, εἶμαι ἕτοιμη....

ΦΙΝΩ. — Μὰ δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀφήσουμε μόνη ἐδῶ τὴν δεσποινίδα....

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ ρθῇ...

ΛΩΡΑ. — Ὄχι δά... Ποιός τὸ εἶπε αὐτό ; Θἀρθῶ. Τί ὥρα εἶνε ; Ἔχω καιρὸ νὰ ἑτοιμαστῶ κ' ἐγώ ;

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Τί θαῦμα εἶνε αὐτό ;

ΛΩΡΑ *(δλόενα καὶ πιὸ θαρρετή)*. — Ἄκουσε, ξαδελφοῦλα μου... Θὰ μὲ ντύσῃς ἐσύ, ἔτσι ὅπως ξέρεις... Καὶ... ἂν μπορῇς νὰ μοῦ κόψῃς ἐσὺ τὰ μαλλιά, κόψτα μου ἀπόψε !....

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ Τ' ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ

ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΑ ΤΕΛΕΤΗ

Σὲ κάποιο μικρὸ χωριὸ τῆς Γαλλίας, διατηρεῖται ἀκόμα σήμερα ἕνα παλαιὸ ἔθιμο, τὸ ὁποῖον δὲν συναντᾶται πουθενὰ ἀλλοῦ. Συνηθίζεται δηλαδὴ νὰ δίνεται ὡς δῶρο ἕνα κομμάτι καπνισμένον κ' ἀλατισμένον χοιρινοῦ κρέατος στὸ ζευγάρι τῶν νεονύμφων ποὺ θὰ παρουσιαστῇ καὶ θὰ ὁρκιστῇ, ἕνα χρόνο ἀκριβῶς μετὰ τὸ γάμο τον, ὅτι δὲν ἐτσακώθηκε οὔτε μιὰ φορὰ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα.

Μετὰ τὴν παραλαβὴ τοῦ δώρου, οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι σύζυγοι, οἱ ὁποῖοι χάριν τῆς περιστάσεως ντύνονται κάπως ἀνάλογα μὲ τοὺς μασκαράδες, καβαλλικεύουν δυὸ ἄλογα καὶ περιέρχονται ἔφιπποι τὸ χωριό, ἀκολουθούμενοι ἀπ' ὅλους τοὺς κατοίκους.

Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἡ ἀνωτέρω τελετὴ δὲν γίνεται τόσο συχνά, γιατὶ σπάνια εἶνε τὰ ζευγάρια ποὺ ἐκπληρώνουν τὸν προβλεπόμενο ὅρο.

Λέγεται μάλιστα, ὅτι κάποτε δυὸ ἀγαπημένοι σύζυγοι, ἐνῶ πηγαίναν νὰ πάρουν τὸ δῶρο τους, τσακωθῆκαν στὸ δρόμο γιὰ τὸ ἂν πρέπει νὰ φᾶν ἀμέσως τὸ χοιρινὸ ἢ νὰ τὸ φυλάξουν γι' ἀργότερα, κ' ἔτσι τὸ χάσαν ὁλότελα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ὁ Πέτρος ὁ Σκληρός, ὁ περίφημος βασιλεὺς τῆς Καστίλλης, πολλὲς φορὲς τὴ νύχτα ἀγαποῦσε νὰ μεταμφιέζεται καὶ νὰ περιφέρεται ἄγνωστος στοὺς δρόμους τῆς πρωτευούσης του. Μιὰ βραδυά, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, ρίχτηκε ἔξαφνα ἐναντίον ἑνὸς σκοποῦ στρατιώτου, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν ἀνεγνώρισε καὶ σήκωσε τὸ ὅπλο του νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ὁ βασιλεὺς ὅμως ἐπρόλαβε καί, πρὸ τοῦ κινδύνου νὰ φονευθῇ ὁ ἴδιος, ἔβγαλε τὸ ξίφος του καὶ σκότωσε τὸ στρατιώτη. Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ἀνεκαλύφθη ὁ φόνος, ἡ ἀρχὲς ἄρχισαν νὰ καταζητοῦν τὸν ἔνοχο, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἀνακαλυπτόταν. Τέλος παρουσιάστηκε στοὺς ἄρχοντας κάποια γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία τοὺς ἐβεβαίωσε, ὅτι εἶχε δῆ μὲ τὰ μάτια της τὸ βασιλιὰ κατὰ τὴ στιγμὴ ποὺ σκότωνε τὸ στρατιώτη. Ὁ Πέτρος ὁ Σκληρός, ὅταν ἔμαθε αὐτό, χωρὶς νὰ ταραχτῇ καθόλου ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη ἐτιμώρησε τὸν ἑαυτό του διὰ τοῦ ἑξῆς πρωτοτύπου τρόπου : Διέταξε δηλαδὴ τοὺς σωματοφύλακας νὰ κόψουν τὸ κεφάλι ἀπὸ ἕνα ἄγαλμά του καὶ νὰ τὸ στήσουν, ἔτσι ἀκέφαλο, στὸ δρόμο ὅπου εἶχε διαπραχθῆ ὁ φόνος.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

Τὰ ὡραῖα ἑλληνικὰ ἔθιμα. Τί πιστεύουν σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Τὸ μαντῆλι τῶν κεριτσιῶν. Ἱερὸν καὶ ἀπαραβίαστον. Μιὰ τραγικὴ ἱστορία. Στὸ πολιορκημένο Μεσολόγγι. Πῶς τὴν ἔπαθε ἡ Μαρία. Στὸ χαρέμι τοῦ Ἰμβραήμ. Ἡ ἀποδρασις. Σὰν τ' ἀγρίμια. Ἡ ἐκδίκησις, κ.λ.π. κ.λ.π.

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, τὸ μαντῆλι ποὺ φορεῖ τὸ κορίτσι στὸ κεφάλι, τὸ θεωροῦν ὡς ἱερὸ καὶ ἀπαραβίαστο. Τὸ θεωροῦν ὄχι μοναχὰ ὡς σύμβολο τῆς παρθενικῆς ἁγνότητος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἔνδειξι ὅτι ἡ κόρη δὲν ἀνήκει ἀκόμα σὲ μνηστῆρα.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἀλλοιῶς δένουν τὸ μαντῆλι τους τὰ κορίτσια καὶ ἀλλοιῶς ἡ παντρεμένες.

Ἐκεῖνος δὲ ποὺ θὰ πειράξῃ τὸ μαντῆλι τοῦ κοριτσιοῦ, σκοτώνεται ἀμέσως, γιατὶ προσβάλλει ἔτσι τὴν τιμὴ τῆς νέας καὶ τὴν ὑπόληψι ὅλης τῆς οἰκογενείας της.

Σχετικὴ μὲ τὸ θέμα αὐτὸ εἶνε καὶ ἡ ἑξῆς συγκινητικὴ ἱστορία, ποὺ συνέβη στὸ Μεσολόγγι, λίγους μῆνες πρὶν πέσῃ στοὺς Τούρκους, δηλαδὴ κατὰ τὸ 1826 :

Κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες τῆς πολιορκίας, καθὼς εἶνε γνωστόν, τρόφιμα δὲν ὑπῆρχαν πειὰ στὸ Μεσολόγγι. Οἱ κάτοικοι καὶ ἡ φρουρά, ἀφοῦ ἔφαγαν γκαμῆλες, σκύλους, γάτες καὶ ἄλογα, ζοῦσαν πειὰ μὲ μιὰ χοῦφτα σιτάρι, ποὺπαιρναν τὴν ἡμέρα, μὰ καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν ἀλεσμένο. Τὸ σιτηρέσιο αὐτὸ τῆς ἡμέρας κατέθηκε κατόπιν σὲ 50 δράμια καὶ τέλος σὲ 30 μοναχά.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, εἶχε φανῆ ἔξω ἀπ' τὸ Μεσολόγγι ὁ Μιαούλης, γιὰ νὰ τροφοδοτήσῃ τὴν πόλι, ἀλλὰ βρῆκε τέτοια κραταιὰ ἀντίστασι ἀπὸ τὸν Τουρκικὸ στόλο, ὥστε δὲν κατώρθωσε νὰ κάμῃ τίποτε.

Τότε πειὰ ἡ γυναῖκες τοῦ Μεσολογγίου, ριψοκινδυνεύανε καθημεριν̃ως, γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς πολεμιστάς. Ἔβγαιναν δηλαδὴ ἔξω ἀπὸ τὸ φρούριο τῆς πόλεως γιὸ νὰ μαζέψουν λίγα χόρτα γιὰ τοὺς ἄνδρες τους.

Ἀλλὰ μιὰ ἀπὸ αὐτές, ποὺ λεγόταν Μαρία, καὶ ἦταν ἡ πιὸ νέα καὶ ἡ πιὸ τολμηρή, προχώρησε μιὰ μέρα ἀνύποπτη, λίγο πιὸ μακρυά, μαζεύοντας ἀγριολάχανα. Ἕνας Τοῦρκος ὅμως, ποὺ παραφύλαγε ἐκεῖ κοντά, πήδησε ξαφνικά, τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν ἔσυρε στὸ στρατόπεδο.

Μόλις ἔμαθε τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὁ Ἰμβραὴμ πασσᾶς, διέταξε νὰ τοῦ πᾶνε τὴ Μαρία καὶ νὰ τὴν κλείσουν στὸ χαρέμι του. Ἔτσι κ' ἔγινε....

Πέρασαν κατόπιν ὅς δεκαπέντε ἡμέρες. Ἡ μάνα τῆς Μαρίας ἔβγαινε κάθε ἡμέρα ἔξω ἀπ' τὸ κάστρο καὶ ἀναζητοῦσε τὴν κόρη της. Φώναζε στὶς ἐρημιές, ἀλλὰ καημὰ φωνὴ δὲν ἀπαντοῦσε στοὺς θρήνους της.

Ἔξαφνα ἕνα βράδυ, ἡ Μαρία κατόρθωσε νὰ ξεκλεφτῇ ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ Ἰμβραὴμ πασσᾶ καὶ νὰ φύγῃ. Ἔφθασε κοντὰ στὰ τείχη τοῦ Μεσολογγίου, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ μπῇ στὴν πόλι, γιατὶ ντρεπόταν ὕστερα ἀπ' ὅ,τι ἔπαθε. Κρύφτηκε λοιπὸν σὲ κάτι χαμόκλαδα κ' ἐκεῖ ζοῦσε σὰν ἀγρίμι, ἀπὸ χόρτα καὶ βατόμουρα.

Μιὰ μέρα ποὺ ἡ μητέρα της γύριζε καὶ τὴ φώναζε, ὅπως πάντα, εἶδε κάτι νὰ σαλεύῃ μέσα στὰ βάτα. Κυττάζει καλύτερα, καὶ βλέπει τὴ Μαρία. Δὲν ἐπίστευε ἡ φτωχὴ στὰ μάτια της.

— Σὺ εἶσαι, Μαρία ; φωνάζει.

— Ἐγὼ εἶμαι, μάνα μου, ἀποκρίθηκε ἡ Μαρία.

— Παιδί μου, πῶς μαράθηκες ἔτσι ;

— Ρώτησε τὸ τριαντάφυλλο, μανοῦλα μου, γιατὶ μαραίνεται τὸ φθινόπωρο ;

— Καὶ τὸ μαντῆλι σου τί ἔγινε ;

— Τὸ ἔχασα, μανοῦλα μου, γιὰ πάντα !...

Ἡ μάνα της, ποὺ βάσταξε τὸν πόνο της, ἅμα ἔμαθε πὼς ἔχασε τὴν κόρη της, ἔπεσε τώρα ξερή, σὰν ἄκουσε ὅτι ἡ Μαρία της ἔχασε τὸ μαντῆλι της, τὴν τιμή της δηλαδή, ὅπως λέει καὶ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι :

Τίνος νὰ πῶ τὸν πόνο μου,
τὸ μαῦρο μυστικό μου....
Ἔχασα τὸ μαντῆλι μου,
τὸ χρυσοκεντημένο....

Σκοτείνιασε τ' ἀστέρι μου,
βασίλεψε τὸ φῶς μου,
εἶνε φωτιὰ τὸ δάκρυ μου,
καμίνι ὁ στεναγμός μου.

Ἡ Μαρία, μόλις εἶδε τὴ μητέρα της νὰ πεθαίνῃ ἀπὸ τὸν καϋμό της, κατάλαβε ὅτι ἡ προσβολή της ἦταν μεγάλη καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γυρίσῃ στὸ Μεσολόγγι ξεμαντήλωτη. Δὲν τῆς ἔμενε πειὰ παρὰ ὁ θάνατος.

Ἄρπαξε τότε τὸ γιαταγάνι ἑνὸς σκοτωμένου Τούρκου, ρίχτηκε μέσα στὸ Τουρκικὸ στρατόπεδο κ' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δεξιὰ-ζερβιὰ μ' ἀπελπισία.

Καὶ οἱ Τοῦρκοι, μὴ μπορῶντας νὰ τὴν πιάσουν καὶ νὰ τὴν ἀφοπλίσουν, τὴν ἐκατακομμάτιασαν.